వయసుపొద్దు వాలే వేళ.. ఒంటరి పోరాటం

2

రోజంతా తిరిగి తిరిగి ఇంటికి చేరేసరికి సాయంత్రం ఆరుదాటిపోయింది.

అసలే అలవాటు లేని శ్రమతో పూర్తిగా అలిసిపోయింది వసంత.

గత ఆర్నెల్లుగా ఎన్నెన్ని అనుభవాలు ఎన్ని సవాళ్ళు.

చాలా రోజుల పాటు ఇంటికి బందీగా దాదాపు ఇరవై రెండు గంటలు మంచం మీదే గడిపాక, నిరాశ నిస్పృహలే జీవితమని తీర్మానించుకున్నాక ఓ రోజున హఠాత్తుగా ప్రత్యక్షమైన యామినిని చూసి తెల్లబోయింది.

"నువ్వు రానివ్వకపోయినా నేను వెనక్కి వెళ్ళదలచుకోలేదు" అంటూ ఓ రకంగా తోసుకుని ఇంట్లోకి వచ్చింది. వసంతకు నోట మాట రాలేదు.

అయితే యామిని గతం గురించి ఒక్కమాటా ఎత్తలేదు. ఒక్క ఓదార్పు మాటా మాట్లాడలేదు. మామూలుగా ఎప్పటిలానే ఇల్లంతా గలగలా తిరుగుతూ ఏకధాటిగా మాట్లాడేస్తూనే ఉంది.

"ఇలా మమ్మల్నెవరినీ పిలవకుండా నువ్వొక్కదానివే తిని కూర్చోవడం ఏం బాగాలేదు, చూసావా?ఒక్కసారయినా అద్దంలో చూసుకున్నావా? ఎంత లేదన్నా ఈజీగా ఓ పదికిలోల బరువు పెరిగుంటావు. ఎంతకాలమయింది, వెయింగ్ మెషిన్ ఎక్కి? ఉబ్బరించినట్టున్న ఆ మొహం.... అది సరే ఈ వేజ్‌లో పువ్వులు ఆర్నెల్ల క్రిందటివా? అనుకుంటా? మళ్ళీ మళ్ళీ ఇంత ఏకాంతం దొరకదనుకున్నావా ఎవరు వస్తామన్నా ఒప్పుకోలేదు? అరచి అరచి అలసిపోయాను గాని కాఫీ నువ్విస్తావా, నన్ను చెయ్యమంటావా?"

ఒక్కసారి తెప్పరిల్లి పెదవుల మీదకు ఓ పేలవమైన నవ్వునీడ్చుకు వచ్చి, "రా, కిచెన్ లో కూచుని కాఫీ తాగుదాం" అంటూ యామినిని తన వెంట తీసుకు వెళ్ళింది.

ఉదయం పదింటి నుంచి ఎప్పుడు సాయంత్రమయిందో ఇద్దరికీ తెలియలేదు. ఒక జీవితాన్ని కలబోసుకున్న అనుభూతి మిగిలింది వసంతకు. పోగొట్టుకున్న పెన్నిధి తిరిగి పొందిన భావన.

"వసంతా, మనమంతా మనసులు కలిసిన మిత్రులం, నువ్విక్కడ ఒంటరిగా ఎంత వేదన అనుభవించావో నీతో మాట్లాడకపోయినా మేం ఊహించుకోగలం. ఈ పని ఇదివరకే చేసేదాన్ని కాని నీకు కొంత స్పేస్ ఇవ్వాలనే మా ఉద్దేశ్యం కూడా. వి ఆల్ విత్ యు అని కంటి తుడుపు మాటలు చెప్పను కాని ఒక్కటి గుర్తుంచుకో....ఏదేం జరిగినా స్టిల్ నీ జీవితం నీది."

మొదటిసారి వసంత ఆలోచనలో పడింది. నిజమే. ఇప్పుడు యామిని చెప్పేవరకూ ఒక్కసారీ అలా అనుకోలేదు. ఎంతసేపూ సంవత్సరాలుగా అతనే లోకంగా బ్రతికిన తను, పిల్లల కోసం ఇంటికోసం జీవితాన్నే త్యాగం చేసినట్టు ఫీలయిపోయి 'ఎందుకింత శిక్ష విధించాడు భగవంతుడ' నే వాపోయేది.

"నీకున్న సమయాన్ని సద్వినియోగపరచుకోగల సమ్యమనం వివేచన నీకున్నాయనే అనుకుంటున్నాను. లివ్ ఫర్ యువర్ సెల్ఫ్" అంటూ సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది. తలుపైనా చేరవెయ్యకుండా అలానే గుమ్మానికి ఆనుకుని ఎంతసేపో నిల్చుండిపోయిందామె.

✡ ✡ ✡

ఎప్పటికో తేరుకుని లోపలకు నడచిన వసంత ముందుగా చేసిన పని నిలువుటద్దం ముందు నిలుచుని తనను తాను పరీక్షించుకోవడం. అద్దంలో తనను తాను చూసుకుని ఆర్నెల్ల పైమాటే! ఆర్నెల్లలో ఇంత మార్పు సహజమేనా.... జీవితకాలంలో ఇంత అలసత్వం బహుశా ఎప్పుడూ లేదనే చెప్పాలి. అద్దంలో ఉన్నది తన మొహమేనా? ఎప్పుడూ మెరుపుతీగలా సన్నగా ఉండే తాను కనీసం తనలో వచ్చే మార్పునూ గుర్తించనే లేదు.

కనీసం బిగుతవుతున్న జాకెట్ల గురించి స్పృహే లేకపోయింది. ఇప్పుడు గుర్తుకొస్తోంది ఎప్పుడూ లేనిది కూర్చున్నా లేచినా కాళ్ళు నొప్పులు... ఇన్ని రోజులు ఏ రకమైన ట్రాన్స్‌లో గడిపాను?ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి? ఇలాగుంటే... అనాలోచితంగానే టివీ ఆన్ చేసింది వసంత. సందర్భానికి తగ్గట్టుగానే ఒబేసిటీ గురించి ప్రోగ్రామ్ వస్తోంది.

చాలా శ్రద్ధగా విని ఫోన్ నెంబర్ రాసుకోవడమే కాదు వెంటనే కన్సల్టేషన్‌కు ఫోన్ చేసి అప్పాయింట్మెంట్ కూడా తీసుకుంది. దాంతో పాటే తీసుకున్న నిర్ణయం ఏదో ఒక ఉద్యోగం చూసుకోవాలి. ఇలా సెల్ఫ్ ఇంప్రిజన్‌మెంట్‌లో ఉంటే ఖచ్చితంగా పిచ్చి ఎక్కడమో లేదా, అనారోగ్యం పాలవడమో ఖాయం. వెంటనే మనసు దిగులు పడింది. కర్మగాలి అనారోగ్యం పాలయితే... ఆలోచనకే ఒళ్ళంతా జలదరించింది. పిల్లల మెడకు గుదిబండలా......

ఆ ఆలోచనే ఓ రకమైన తృళ్ళిపాటుకు గురిచేసింది. ఎంత అసమంజసంగా విచారంలోకి దిగజారిపోయిందో తెలిసి వచ్చింది. కూతురు విసుక్కున్నప్పుడు బాధపడ్డానే కాని ఎందుకు వాస్తవాన్ని గుర్తించలేకపోయానని తన్ను తాను నిందించుకుంది. ఎప్పుడూ లేనిది ఈ ఆర్నెల్లుగా శ్రీని ఎన్నిసార్లు తిట్టుకుందో తలచుకుంటే సిగ్గనిపించింది. చెప్పాపెట్టకుండా తనను ఒంటరిని చేసి వెళ్ళిపోయాడని, ఆరోగ్యం గురించి ఎంత మాత్రం పట్టించుకోకుండా అశ్రద్ధ చేసాడనీ, ఎందరెందరినో ఉద్ధరించి ఇల్లువల్లకాడుగా మార్చాడనీ ఒకటేమిటి మనసుకు ఎన్నివిధాల తోస్తే అన్ని విధాల అతన్ని లోలోపలే దూషించింది. అంతేనా ఎగ్గు సిగ్గు మాట మరచి మరెన్ని విధాల ఆలోచించిందనీ... గత ఇరవై ఆరేళ్ళుగా, ఏది ఏమైన ప్రపంచం తల్లక్రిందులైనా పక్కన తనువుండాల్సిందే....

సుమ పుట్టినప్పుడు కూడా శ్రీ రాత్రయేసరికి 'వసంతను నేను చూసుకుంటాను మీరు పడుకోండి' అంటూ తన బెడ్ బెడ్‌రూములోనే ఏర్పరచేసరికి అమ్మ బుగ్గలు నొక్కుకుని 'ఇవేం ప్రేమలు తల్లీ! మేమెరుగం..... పిల్ల పుట్టిన ఆర్నెల్ల వరకూ మొగుడి మొహం చూసేవాళ్ళం కాదు' అని ఎంత సన్న సన్నగా అన్నా శ్రీ వినవే విన్నాడు.

చరచరా బెడ్‌రూములోంచి బయటకు వచ్చి - "అత్తగారూ! మీకంటే మాకు బాగానే తెలుసు... మీ అమ్మాయి గురించి మీరేం దిగులు పడకండి.. పక్కన ఉన్నంత మాత్రాన నేనేదో మీ పిల్లను కొరుక్కు తినేస్తానని అనుకోకండి. నిజానికి మీకంటే వసంత మంచీ చెడు బాధ్యత నాకే ఎక్కువ. తను పక్కన లేకపోతే నాకు నిద్రరాదు" అనేసి మళ్ళీ లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు.

అమ్మకు కోపం వస్తుందేమోనని ఎంత భయపడిపోయిందో.... అలాంటిది ఇప్పుడిలా ఈ విశాలమైన మంచం మీద ఒక్కతీ ఎలా నిద్రపోగలనని అనుకున్నాడు..... ఇరవై ఆరేళ్ళుగా అతని ఎడం చేతి మీద తలాన్చి గుండెల్లో ఒదిగి అతని కుడి చెయ్యి తనను చుట్టేసిన భద్రతలో నిశ్చింతగా లోకాన్ని మరచిపోగలిగే తను ఎలా రెప్పలు మూయగలదనుకున్నాడు. ఇప్పుడు గుర్తు చేసుకుందుకే బిడియంగా

ఉంది. నిజానికి అతని చేతుల్లో ఏదైనా ఉంటే తనను వదిలేసి ఇలా వెళ్ళగలిగేవాడా? ప్రపంచంతో పోరాడయినా తనతోనే ఉండేంత అనుబంధం తమది. ఆలోచనల్నుండి బయటపడకుండానే ఒక నిర్ణయానికి రాగలిగింది వసంత.

శ్రీకి ఎవ్వరు కళ్ళనీళ్ళు పెట్టినా ఇష్టం ఉండదు. పెళ్ళయ్యాక తనతో చెప్పిన మొదటి మాటే అది. కష్టమైనా సుఖమైనా కలిసి పంచుకుందాం. కాని, కన్నీళ్ళు భరించే శక్తి లేదు నాకు. అది నా బలహీనతో బలమో ఏదైనా అనుకో కన్నీళ్ళు నాకు నచ్చవు. ఎంత విపత్తైనా చిరునవ్వుతోనే అనుభవించాలి. చివరి క్షణం వరకూ శ్రీ ఆ మాటకే కట్టుబడ్డాడు. ఆరోగ్య సమస్యలు, ఉద్యోగంలో ఒడిదుడకలు ఆప్తుల మరణాలు ఎన్ని ఎదురైనా అతనొక్కరోజూ కన్నీళ్ళు పెట్టలేదు. అతని ఆశయాన్ని తనూ గౌరవించింది. ఒక్క ఈ ఆర్నెల్లుగానే.... వరద గోదావరులైన కళ్ళను తుడుచుకుంది. మరోసారి నా కంట నీరు రాదు. అప్పుడే నిర్ణయించుకుంది, శ్రీ భౌతికంగా లేకపోయినా అతను అనుక్షణం నాలోనే ఉన్నాడు. నేను సంతోషగా ఉండాలి అని.

✡ ✡ ✡

మొదట్లో చాలా ధీమాగా ఉండేది. ఉద్యోగం దొరకడం ఏమంత కష్టం కాదు.. తనకున్న అర్హతలకు అడగ్గానే ఏదో ఒకటి దొరుకుతుందనే ఆశ పడిందామె. అయితే వాస్తవంలోకి రావడానికి ఎంతో సమయం పట్టలేదు.

"ఈ వయసులో ఉద్యోగాలెందుకండి" అంటూ ఎద్దేవా చేసిన వాళ్ళు, రేపురా మాపురా అంటూ పదిసార్లు తిప్పించుకున్నవాళ్ళు.... నిజానికసలు ఆరంభంలోనే ఒక ప్రైవేట్ కంపెనీలో రిసెప్షనిస్ట్‌గా చేరింది. గొప్ప సంపాదనేం కాకపోయినా తనను తాను బిజీగా ఉంచుకోగలదనే చేరింది. మొదటి రోజున చేరేందుకు వెళ్ళినప్పుడే కంపెనీ ఇన్‌చార్జ్ కాస్త రుసరుసలాడాడు. రోజూ ఇలాగే వస్తారా అంటూ అదోలా చూసాడు. తనను తాను ఒక్కసారి పరిశీలించుకుంది. మామూలుగానే ఉంది. చక్కటి చీర ఎప్పటిలాగే.... ఏం కొరవడిందో అర్థంకాలేదు. ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

రెండో రోజు సాయంత్రం ఇంటికి రాబోయే ముందు రిలీవ్ చేసే అమ్మాయి ఒక్కనిమిషం ఆమెను ఆపి, "మేడం, ఒక్క మాట... ఏమీ అనుకోరుగా.... అయినా ఈ మాట నేను చెప్పడం లేదు. మన ఆఫీసరు గారు చెప్పమన్నారు. మీరు కాస్త మోడ్రన్‌గా ఉండాలి.... చీర కట్టు... కొంచెం మేకప్... లిప్‌స్టిక్ వేసుకోవడం...."

వసంత కోపంగా చూడటంతో ఆపేసింది. చరచరా నడిచి బయటపడ్డా మనసంతా ఎంతో చీదరంగా అనిపించింది. నడుస్తున్నా మనసు మాత్రం చిరాకు పడుతూనే ఉంది. పాతిక ముప్పై ఏళ్ళుగా ఎండపొడ తగిలిందే లేదు. రోజంతా ఇంట్లో పనిపాటా ఎక్కడికయినా వెళ్ళాలంటే కారులో గాని శ్రీ స్కూటర్ మీద కాని వెళ్ళడం అంతే.... ఇప్పుడైనా పెద్ద ఇబ్బందిపడకుండా కారు డ్రైవర్‌ను పెట్టుకోవచ్చు కాని.... ఒక రకపు ఆత్మగౌరవం... పిల్లలెందుకు తన గురించి డబ్బుపంపడం? ఇవ్వాళ్ళ ప్రేమతో పంపినా రేపు వాళ్ళ ఇళ్ళూ వాకిళ్ళూ వాళ్ళు ఏర్పరచుకున్నాక ఎప్పుడైనా నీకు కారెందుకు ఇంట్లో ఉండక అంటే తను సహించగలదా? ఆ మార్పురాదని గ్యారంటీ ఏమిటి? చూచాయగా క్రితం మారు వచ్చినప్పుడే మార్పు అర్థమయింది. ఏ మాత్రం సానుభూతి లేకుండా విసుక్కోవడం, 'ఎన్నాళ్ళలా ఏడుస్తూ కూర్చుంటావు? ఎవరైనా వెయ్యేళ్ళు బ్రతుకుతారా? ఒకరు ముందు ఒకరు వెనక........ '

తప్పనప్పుడు భరించాలి..... అలవాటు పడాలి...... అంతేకాని.... తెల్లబోవడం తనవంతైంది. ఇంకా ఎవరితో మనసు విప్పి మాట్లాడనేలేదు, అటు కూతురితోగాని ఇటు కొడుకుతోగాని....... మనసింకా సర్దుకోనేలేదు, ఇంకేం మాట్లాడాలి? మనసు పిండేసినట్టైంది. తల్లికి పిల్లలకూ ఇంత దూరమా? రక్తమాంసాలతో పాటు సర్వమూ త్యాగం చేసి తన అనుకునే పిల్లలే ఇలా ఉంటే..... అక్కడికి ఆలోచన తుంచేసుకుంది. ఎటనుకున్నా తన పిల్లలే...... తను ప్రేమగా ఉండాలే తప్ప మరోలా ఆలోచించకూడదు. పిల్లలెలా ఉన్నా అమ్మ అమ్మే! నెమ్మది నెమ్మదిగా మనసు కుదుట పరచుకుని ఓ నిర్ణయానికి రాగలిగింది. దాని ఫలితమే ఉద్యోగ ప్రయత్నం.

మళ్ళీ కంపెనీ ఇన్‌చార్జ్ రుసరుసలు, రిలీవర్ అమ్మాయి మాటలు మనసులో మెదిలాయి. వచ్చిన వారిని మంచి మర్యాదలతో పలకరించి కావలసిన పనులు చూసేందుకు, ఫోన్‌లో జవాబిచ్చేందుకు మోడ్రన్‌గా ఉండటం, మేకప్ వేసుకోవటం ఏరకంగా ఉపయోగిస్తాయో అర్ధం కాలేదు. అందుకేనా రిసెప్షనిస్ట్ అంటే పాతికేళ్ళ లోపు కోసం వెతుక్కుంటారు? ఛీ...ఛి...ఛీ... ఊరికినే చిరాకు పడింది. అంతే అక్కడితో ఆ ఉద్యోగానికి స్వస్తి. ఆ తరువాత ఒక ప్రైవేట్ స్కూల్లో టీచర్‌గా జాయినయింది. పొద్దున్నే ఉరుకులు పరుకులుగా ఎనిమిది లోపల స్కూల్లో ఉండటం... అలవాటు లేని అవుపోసన వల్ల అలసట ఉదయాన్నే లేచే అలవాటు తప్పిపోయి ఎన్నేళ్ళో అయింది, దాంతో తలనొప్పి...... ఈ తలనొప్పికన్నా ఎక్కువ బాధ కలిగించింది, మేడి పండులాంటి విద్యావ్యవస్థ.

పాఠశాల అన్నా ఉపాధ్యాయులన్నా ఎంతో గొప్ప అభిప్రాయముండేది వసంతకు. భావితరాల భాగ్య విధాతలుగా తలపోసేది. అయితే వాస్తవం చూసే సరికి ఆ తలుపులన్నీ తల్లక్రిందులయాయి. ఒక నెల రోజుల్లోనే చదువుకు ఆధునిక నిర్వచనం అర్ధమైపోయింది. అసలు కంటె కొసరు ముద్దన్నట్టు చదువుకంటె ఆడంబరాలకు ప్రాధాన్యత ఎక్కువ. నిగ నిగలాడే షూస్, జిగేల్న మెరిసే తెల్లని షర్ట్, బ్లూ కలర్ నిక్కర్ లేదా ఫాంట్, దానికి తోడు మెడకు ఉరిలా టై... వీపున బండెడు పుస్తకాలమోత, మరో చేత లంచ్ బ్యాగ్..... నిజానికి మోతకు వాడుకునే అలంకరించిన గంగిరెద్దుల్లా ఉన్నారు తప్ప చదువుకునే పిల్లల్లో ఉండాల్సిన ఉత్సుకత ఉత్సాహం ఏ కోశానా లేవు. మరిక స్కూల్ కి వచ్చింది మొదలు పిల్లలు పెదవులు బిగించుకుని నిశ్శబ్దంగానే ఉండాలి. ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడకూడదు. మాట్లాడాలంటే ముందుగా ఇద్దరి హోదాలూ సరితూగాలి - ఇద్దరూ కార్లో వచ్చేవాళ్ళే అయివుండాలి లేదా ఇద్దరూ ఆటోలోనో, ఇద్దరూ తల్లిదండ్రులతోనే వచ్చే వారయితేనే మాట్లాడుకోవాలి. అప్పుడే ప్రిన్సిపల్ గారి పర్మిషన్ దొరుకుతుంది. డబ్బు హోదా వున్నవారి పిల్లల్ని దండించకూడదు.

మరింత ఆశ్చర్యకరమైన విషయం స్కూల్ టైం అయిపోయాక టీచర్లు ఒక గంట స్కూల్లోనే ఉండి పిల్లల హోమ్ వర్క్ చేసిపెట్టడం.... ఎల్ కేజీ నుండి ఇదే వరస .... ఓ చేత్తో పెన్సిల్ మరో చేత్తో ఇరేజర్ పట్టుకుని పిల్లల పుస్తకాలు టీచర్లే వ్రాయడం, పెన్‌తో టిక్ కొట్టి ఎక్సెలెంట్ అని కామెంట్స్.....

ఎక్కడికి పోతోంది విద్యావ్యవస్థ - కాసులకు కాగితాలకే పరిమితమవుతోందా..... సరస్వతిని నడిరోడ్డున బాహాటంగా అమ్ముకుంటున్నారా? ఒక నెల గడిచేసరికి ఈ ఆత్మవిద్రోహం చిత్రహింసగా అనిపించి ఆ ఉద్యోగానికీ తిలోదకాలు వదలడం జరిగింది.

✡ ✡ ✡

ఆ రోజు యధాలాపంగా పేపర్ చూస్తున్న వసంత దృష్టిని ఆకట్టుకుంది ఆ ప్రకటన. పేరున్న వారపత్రికలో పనిచేసేందుకు సబ్ ఎడిటర్లు కావాలి. పూర్వానుభవం లేకున్నా మంచి ఆసక్తి ఉంటే చాలు. నెలరోజులపాటు శిక్షణ ఇచ్చి మరీ ఉద్యోగం ఇస్తారు. శిక్షణ సమయంలో స్టైఫండ్ కూడా ఇవ్వబడుతుంది. చదవగానే పొంగిపోయింది వసంత. ఇన్నాళ్ళకు వయసు మాట ఎత్తకుండా, యోగ్యత గురించి మాట్లాడకుండా ఇచ్చే ఉద్యోగం ఒకటి కనబడింది.

ప్రకటన ఇచ్చిన వారం రోజులలోగా సంప్రదించమన్నారు. ఆ ప్రకటన వెలువడింది ఆరోజే. అయినా ఆలస్యం ఎందుకు అనుకుంటూ వెంటనే లేచి తయారయింది వసంత. హడావిడిగా ఆటో దిగి సెక్యూరిటీ దగ్గర స్లిప్ వ్రాయించుకుని ఆఫీస్ ప్రాంగణంలో అడుగు పెట్టబోతూ - బహుశా ఇక్కడ నాకు తగిన ఉద్యోగం దొరుకుతుండవచ్చు అనుకుంది.

కాని ఆ ఆఫీస్ ఆమె జీవన విధానాన్నే మార్చేస్తుందని కల్లోకూడా అనుకోలేదు. ✡ ✡ ✡

ఈ పయనం కొనసాగింపు వచ్చే సంచికలో..

ఈ నవల గత భాగాల కోసం కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..!

Click here to go to KOUMUDI Library